De Verborgen Geschiedenis van Vers Veertig - Nummer Dertien

Nummer Dertien

Jeff Pippenger
2026-05-28

Als een primair symbool van de honderd vierenveertigduizend staat Petrus in 2026 te Panium en werkt hij eraan de valse voorspelling van 18 juli 2020 te corrigeren. Zijn werk in dat opzicht stemt overeen met het werk van de correctie door Josiah Litch van 11 augustus 1840 en de identificatie door Samuel Snow van 22 oktober 1844. Litchs correctie bekrachtigde de boodschap van de eerste engel en die van Snow bekrachtigde de boodschap van de tweede engel. De bekrachtiging van de boodschappen van de eerste en de tweede engel vormt een type van de bekrachtiging van de boodschap van de derde engel. De kenmerken van de eerste en de tweede worden in de derde vertegenwoordigd als een combinatie van een uiterlijke wee-boodschap en de innerlijke boodschap van de middernachtsroep uit de gelijkenis van de tien maagden.

In een drievoudige toepassing van profetie zullen de eerste en de derde, die ook het begin en het einde zijn, parallelle kenmerken bezitten. Onlangs heeft een broeder verscheidene waarheden aan het licht gebracht die verband houden met de eerste wee van Openbaring negen, welke, toegepast volgens het beginsel van Alfa en Omega, nog een diepgaande bevestiging aanduiden van de „aardbeving" van Openbaring elf. De zondagswet in de Verenigde Staten is de „aardbeving" die haar eerste vervulling vond in de Franse Revolutie, toen Frankrijk, dat een van de tien naties was die in het boek Daniël de profetische structuur van het heidense Rome vormden, ten val werd gebracht. Zo zegt hoofdstuk elf dat een tiende deel van de stad viel.

> En in datzelfde uur geschiedde er een grote aardbeving, en het tiende deel van de stad viel, en in de aardbeving werden zevenduizend mensen gedood; en de overigen werden bevreesd en gaven heerlijkheid aan de God des hemels. Openbaring 11:13.

Onmiddellijk na dit vers verschijnt de islam van het derde wee.

> Het tweede wee is voorbijgegaan; en zie, het derde wee komt spoedig. Openbaring 11:14.

De pioniers verwachtten dat „de derde wee" onmiddellijk op de tweede wee zou volgen, maar het woord dat als „spoedig" is vertaald, betekent plotseling en onverwacht, hetgeen kenmerkend is voor de verrassingsaanvallen van de islam. De derde wee zou niet op 22 oktober 1844 komen, zoals de pioniers veronderstelden, maar wanneer zij kwam, zou dit „plotseling en onverwacht" geschieden, zoals bij 11 september, en aldus het begin markeren van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, die kort vóór de aardbeving van de zondagswet eindigt.

De „aardbeving" van de zondagswet is het schudden van het beest van de „aarde", en toen 9/11 kwam, gaf zuster White te kennen dat de Heer opstond om „de aarde vreselijk te doen beven". Aan het begin van de verzegeling en aan het einde wordt het beest van de aarde geschud; vandaar de

„grote aardbeving”.

> “Dit heb Ik nooit gezegd. Ik heb gezegd, toen Ik zag hoe daar de grote gebouwen verrezen, verdieping op verdieping: ‘Wat zullen er verschrikkelijke taferelen plaatsvinden wanneer de Heere zal opstaan om de aarde geweldig te doen beven! Dan zullen de woorden van Openbaring 18:1–3 vervuld worden.’” Review and Herald, 5 juli 1906.

De Heer „staat op” wanneer er een verandering plaatsvindt in Zijn bedelingswerk, zoals het geval was toen Stefanus werd gestenigd en op 22 oktober 1844, toen het oordeel over de doden aanving. Toen het oordeel over de levenden op 9/11 begon, stond de Heer opnieuw op, en toen schudde Hij het beest uit de aarde, zoals Hij zal doen aan het einde van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend, wanneer Hij Zijn bedelingswerk verlegt van Zijn kerk naar Zijn andere kudde van hen die nog in Babylon zijn.

Wat broeder Daniël heeft ontdekt, zijn de kenmerken van het eerste wee, die overeenstemmen met het getuigenis van de „grote aardbeving” van hoofdstuk elf, in overeenstemming met de geschiedenis en met het inzicht van de pioniers in de geschiedenis die het eerste wee vervulde.

> En de vijfde engel blies op de bazuin, en ik zag een ster uit de hemel op de aarde vallen; en hem werd de sleutel van de bodemloze put gegeven. En hij opende de bodemloze put; en er steeg rook op uit de put, als de rook van een grote oven; en de zon en de lucht werden verduisterd door de rook van de put. En uit de rook kwamen sprinkhanen voort over de aarde; en aan hen werd macht gegeven, gelijk de schorpioenen der aarde macht hebben. En hun werd bevolen dat zij het gras der aarde niet zouden beschadigen, noch enig groen gewas, noch enige boom; maar alleen die mensen die het zegel van God niet op hun voorhoofden hebben. Openbaring 9:1–4.

De pioniers pasten deze verzen terecht toe op de geschiedenis die Mohammed inleidde, die in 570 werd geboren, in 606 de stammen verenigde, in 610 zijn eerste openbaring ontving, in 622 naar Medina migreerde, in 624 zijn oorlogvoering begon en in 632 stierf. De „afgrond” stelt profetisch een nieuwe openbaringsvorm van Satan voor, maar Mohammed begon in Arabië, dat eveneens bekendstaat als de afgrond vanwege de uitgestrekte woestijnen.

Mohammed werd in 606 de profetische koning, of, zoals hij werd genoemd, “de betrouwbare”, toen hij een geschil beslechtte tussen de verschillende stammen, die voor het dilemma stonden wie de “zwarte rots”, de hoeksteen van de Kaäba, mocht terugplaatsen. De Kaäba is een kubusvormig gebouw (vandaar de naam “Kaäba”, die in het Arabisch “kubus” betekent), gelegen in het midden van de Grote Moskee van Mekka in Saoedi-Arabië. Zij is ongeveer 43 voet hoog, elf voet breed en 10 voet lang, gebouwd van graniet en marmer, en bedekt met een zwarte doek van zijde en katoen. De Kaäba bestond al lang vóór Mohammed en volgens de islamitische overlevering werd zij oorspronkelijk gebouwd door Abraham en zijn zoon Ismaël als een huis van aanbidding voor de ene God (Allah). In de loop der eeuwen raakte zij gevuld met afgodsbeelden en werd zij door de Arabische stammen als een heidens heiligdom gebruikt.

De Kaäba is het geestelijke middelpunt van de islamitische wereld—een eenvoudig, oud gebouw dat het monotheïsme, de eenheid en de verbondenheid tussen het Abrahamitische geloof en de

islam symboliseert. Moslims beschouwen haar niet als „Gods huis” in letterlijke zin, maar veeleer als een door God aangewezen middelpunt voor de aanbidding. Mohammeds handelen gedurende een periode waarin de Kaäba was verwoest en vervolgens werd herbouwd, is waar zijn leiderschap een aanvang nam.

Een plotselinge overstroming beschadigde de Kaäba, en de stam van de Qoeraisj bouwde haar opnieuw op. Toen het tijd was om de Zwarte Steen (Hajar al-Aswad) weer in zijn hoek te plaatsen, twistten de verschillende clans erover wie die eer zou toekomen. Zij kwamen overeen dat de eerstvolgende persoon die het gebied zou binnengaan, zou beslissen. Mohammed kwam binnen en beslechtte het geschil op wijze wijze: hij legde de Zwarte Steen op een doek, liet een vertegenwoordiger van elke clan die gezamenlijk optillen en samen dragen, en plaatste hem daarna persoonlijk op zijn plaats. Deze gebeurtenis bezorgde hem groot aanzien en de titel Al-Amin („de Betrouwbare”) onder de mensen van Mekka. Het is een van de belangrijke pre-profetische gebeurtenissen die in vele tijdlijnen worden uitgelicht. De „Zwarte Steen” was de hoeksteen die door Mohammed werd geplaatst, die de profetische koning over de islam is. De zwarte hoeksteen is een overduidelijke vervalsing van Christus (de ware hoeksteen), en de verdorvenheid van het huis van de Kaäba na jaren van de invoering van afgoden werd eveneens door Mohammed opgelost.

Nadat de Qoeraisj het Verdrag van Hoedaybiyah hadden geschonden, trok Mohammed met een leger van ongeveer 10.000 moslims op naar Mekka. De stad gaf zich over met zeer weinig strijd. Vervolgens ging Mohammed de Ka'aba binnen, vernietigde de 360 afgodsbeelden die zich daarin bevonden, en wijdde het heiligdom opnieuw toe aan de aanbidding van de ene God (Allah). Zo legde Mohammed, de koning van de islam, de hoeksteen, en reinigde hij de tempel van afgoderij.

Er zijn in het boek Openbaring drie machten die uit de afgrond opkomen, en elk van die drie vertegenwoordigt een valse Christus. Satan, de draak, tracht te zijn als de Allerhoogste, gezeten op Zijn troon en in Zijn kerk.

> Hoe zijt gij uit de hemel gevallen, o Lucifer, zoon van de dageraad! Hoe zijt gij ter aarde neergeveld, gij die de volken krenktet! Want gij hebt in uw hart gezegd: Ik zal ten hemel opstijgen, ik zal mijn troon verheffen boven de sterren Gods; ook zal ik zitten op de berg der samenkomst, aan de zijden van het noorden; ik zal opstijgen boven de hoogten der wolken; ik zal de Allerhoogste gelijk worden. Nochtans zult gij in de hel neergestoten worden, aan de zijden van de kuil. Jesaja 14:12–15.

De draak van het atheïsme kwam voort uit de afgrond in Openbaring elf, en het beest van het katholicisme stijgt op uit de afgrond wanneer zijn dodelijke wond genezen is.

> Het beest dat gij gezien hebt, was en is niet; en het zal opkomen uit de afgrond en ten verderve gaan; en zij die op de aarde wonen, zullen zich verwonderen, van wie de namen niet geschreven zijn in het boek des levens van de grondlegging der wereld af, wanneer zij het beest zien dat was en niet is, en nochtans is. Openbaring 17:8.

Het beest van het katholicisme bestijgt de troon der aarde bij de zondagswet, wanneer de drievoudige verbintenis tot stand wordt gebracht. Evenals de draak maakt het katholicisme

aanspraak op goddelijkheid, zoals Paulus dit zo treffend heeft aangeduid.

> Laat niemand u op enigerlei wijze misleiden; want die dag zal niet komen, tenzij eerst de afval gekomen zij en de mens der zonde geopenbaard worde, de zoon des verderfs; die zich verzet en zich verheft boven al wat God genoemd wordt, of als God vereerd wordt; zodat hij als God in de tempel van God zit en van zichzelf vertoont dat hij God is. 2 Thessalonicenzen 2:3, 4.

Zoals de draak is het beest van het katholicisme antichristelijk; beiden geven voor God te zijn, en bij beiden is hun uiteindelijke ondergang verbonden met hun bijbelse getuigenis, want de draak wordt neergestort in de hel, en het beest is de zoon des verderfs. Verderf zijnde de uiteindelijke vernietiging.

> „De vastberadenheid van de antichrist om de opstand voort te zetten die hij in de hemel begon, zal blijven werken in de kinderen van de ongehoorzaamheid.” Testimonies, deel 9, 230.

> “Door middel van de paus van Rome is hier op aarde hetzelfde werk voortgezet als dat in de hoven des hemels werd voortgezet vóór de uitwerping van de vorst der duisternis. Satan trachtte de wet van God in de hemel te verbeteren en een wijziging van eigen hand aan te brengen. Hij verhief zijn eigen oordeel boven dat van zijn Schepper en stelde zijn wil boven de wil van Jehovah, en verklaarde op die wijze feitelijk dat God feilbaar zou zijn. Ook de paus volgt dezelfde weg en zoekt, terwijl hij voor zichzelf onfeilbaarheid opeist, de wet van God aan te passen aan zijn eigen opvattingen, in de gedachte dat hij in staat is de fouten te verbeteren die hij meent te zien in de inzettingen en geboden van de Heere des hemels en der aarde. Hij zegt in feite tot de wereld: Ik zal u betere wetten geven dan die van Jehovah. Wat een belediging is dit voor de God des hemels!” Signs of the Times, 19 november 1894.

De islam, vertegenwoordigd door Mohammed in de geschiedenis van de zevende eeuw, kwam eveneens op uit de bodemloze put toen de sleutel die aan Mohammed was gegeven, werd omgedraaid. Toen de put werd geopend, kwam er „rook” uit die de zon en de lucht verduisterde. De pioniers hebben terecht vastgesteld dat de „sleutel” die de put opende, de slag bij Ninevé was.

Wanneer wij de eerste drie verzen van Openbaring hoofdstuk negen benaderen vanuit het pioniersbegrip in de context van een drievoudige toepassing van de profetie, vinden wij dat de profetische kenmerken van die verzen, die het eerste wee vertegenwoordigen, de profetische kenmerken uitbeelden van het derde wee, dat bij de grote aardbeving „spoedig” komt. De zondagswet wordt voorgesteld door de strijd om Ninevé.

Petrus is verantwoordelijk voor het corrigeren van de valse voorspelling van de vuurballen van Nashville, en hij erkent dat de juiste toepassing van Ellen Whites waarschuwing over vuurballen op Nashville het begin markeert van „de verwoesting van duizenden steden die bijna geheel aan afgoderij zijn overgegeven.”

De vuurbollen van Nashville markeren het begin van een periode van verwoesting over de steden, en zij markeren tevens het begin van de verkondiging van de boodschap van de korte middernachtsroep. Die boodschap begint met een onverwachte aanval van de islam, en de periode eindigt met een onverwachte aanval van de islam bij de grote aardbeving. De periode van de

verkondiging van de middernachtsroep markeert het einde van de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend, die begon met de onverwachte aanval van de islam op 11 september.

De verzegeling van de honderd vierenveertigduizend begon toen, in overeenstemming met de lijn van Bileam en de ezelin, waar er drie slagen zijn die uitmonden in de zondagwet, maar waarin de tweede onverwachte aanval 7 oktober 2023 op het oude heerlijke land omvat en vervolgens de vuurballen van Nashville. Alle lijnen stemmen overeen, en Petrus begrijpt dat de ontzegeling van deze waarheden, die worden voorgesteld als de man met de vuilborstel die de verstrooide juwelen bijeenraapt en ze in het juwelenkistje werpt, het werk is van de Leeuw uit de stam van Juda.

De Leeuw van Juda identificeert Peters gecorrigeerde boodschap van Nashville als plaatsvindend in de laatste periode van de verzegeling van de honderd vierenveertig duizend, die wordt voorgesteld in de verborgen geschiedenis van Daniël elf, vers veertig, en meer in het bijzonder in het gedeelte van die verborgen geschiedenis dat wordt voorgesteld in de verzen elf tot en met vijftien van hetzelfde hoofdstuk. In die verzen leiden de slag bij Raphia en de slag bij Panium tot de zondagwet van vers zestien, die wordt voorgesteld door de slag bij Actium. Wanneer de slag bij Panium zich bij de slag bij Actium voegt bij de zondagwet, wordt ook de slag bij Ninevé herhaald.

De „sleutel" die aan Mohammed, de koning van de islam, werd gegeven, wiens naam niet alleen het karakter van de islam aanduidt, maar ook de plaats van het verderf die door de slag bij Ninevé wordt gemarkeerd. De naam van de koning is „in de Hebreeuwse taal Abaddon", en „in de Griekse taal heeft hij de naam Apollyon". Het Grieks en het Hebreeuws benadrukken het Oude en het Nieuwe Testament en leren ons dat Abaddon „de plaats van verderf" betekent en Apollyon „de verderver". In vers elf van Openbaring negen is de koning over de islam Mohammed, maar hij is ook de „engel van de afgrond", dat is Satan. Zoals de paus de antichrist is als Satans rechterhand op aarde, zo wordt ook Mohammed rechtstreeks beheerst door Satan, de engel van de afgrond.

Bij de zondagswet wordt de drievoudige unie aan de wereld opgedrongen, en de dodelijke wond die het pausdom in 1798 werd toegebracht en aldus het einde van de Donkere Middeleeuwen markeerde, wordt genezen. Wanneer de dodelijke wond genezen is, breekt de tweede periode van de Donkere Middeleeuwen aan, en bij de grote aardbeving die de zondagswet is, draait de islam de sleutel om, en rook als uit een oven verduistert de zon en de sterren, terwijl de duisternis terugkeert. De strijd van Ninevé wordt bij de zondagswet herhaald, want zij is de sleutel die de tweede periode van duisternis teweegbrengt. Daar wordt nationale afval gevolgd door nationale ondergang. Daar voert het "actieve despotisme" de volle heerschappij, want de rook van de islam die in de strijd van Ninevé de zon en de sterren verduistert, is als een brandende oven. De "brandende oven" was een element van Gods verbond met Abraham.

> En het geschiedde, toen de zon onderging en het duister geworden was, zie, een rokende oven en een brandende fakkel, die tussen die stukken doorging. Genesis 15:17.

De rokende oven die tussen Abrams verbondsoffers doorging, duidde op de slavernij in Egypte die in de passage in vers dertien wordt weergegeven.

> En Hij zei tot Abram: Weet voorzeker dat uw nageslacht vreemdeling zal zijn in een land dat het hunne niet is, en zij zullen hen dienen; en men zal hen vierhonderd jaar verdrukken. Genesis 15:13.

Een „brandende oven", zoals de oven van Nebukadnezar in het derde hoofdstuk van Daniël, staat voor gebondenheid en slavernij, zoals de toestand was van Sadrach, Mesach en Abednego.

> "Maar gelijk de sterren in de uitgestrekte omloop van hun aangewezen baan, kennen Gods voornemens noch haast noch vertraging. Door de symbolen van de grote duisternis en de rokende oven had God aan Abraham de knechtschap van Israël in Egypte geopenbaard en verklaard dat de tijd van hun vreemdelingschap vierhonderd jaar zou zijn. 'Daarna,' zei Hij, 'zullen zij uittrekken met veel have.' Genesis 15:14." Het Verlangen der Eeuwen, 33.

> Maar de HEERE heeft u genomen en u uit de ijzeroven geleid, uit Egypte, om Hem tot een erfvolk te zijn, zoals gij heden zijt. Deuteronomium 4:20.

De rook die de zon en de maan verduistert wanneer de sleutel van de slag bij Ninevé wordt omgedraaid, duidt op de vervolging die in alle ernst begint bij de zondagswet. De vervolging van de Donkere Middeleeuwen wordt dan herhaald. De pioniers hebben terecht vastgesteld dat de slag bij Ninevé de "sleutel" was die de islam in 627 als de eerste wee in de profetische geschiedenis bracht. De slag was tussen Rome en Perzië, en zij vertegenwoordigde een overwinning voor Rome, maar het betrof wat men een pyrrusoverwinning noemt. Een overwinning die in werkelijkheid nadelig is voor de overwinnaar. De uitdrukking is afkomstig van een overwinning van koning Pyrrhus van Epirus. Na twee veldslagen tegen de Romeinen (Heraclea in 280 v.Chr. en Asculum in 279 v.Chr.) versloeg hij het Romeinse leger, maar verloor een enorm deel van zijn eigen troepen. Volgens de overlevering zei hij toen: "Nog één zodanige overwinning en wij zijn verloren."

De slag bij Ninevé was een strategische overwinning voor Rome, maar na afloop bezaten noch Rome noch Perzië de macht om daarna de opmars van de islam doeltreffend te weerstaan. Perzië is de Verenigde Staten en Rome is het pausdom in de moderne vervulling van de slag bij Ninevé. Medo-Perzië vertegenwoordigt als een macht met twee horens de macht met twee horens van de Verenigde Staten. Bij de zondagwet zijn de Verenigde Staten eenvoudigweg één hoorn, want in de aanloop naar de zondagwet is het beeld van het beest gevormd, en die vorming bestaat daarin dat beide horens tot één worden samengevoegd. In Daniël acht zijn er twee horens die het Medo-Perzische rijk vertegenwoordigen, en de Perzische hoorn kwam het laatst op.

> Toen sloeg ik mijn ogen op en zag, en zie, vóór de rivier stond een ram met twee horens; en die beide horens waren hoog, maar de ene was hoger dan de andere, en de hoogste kwam het laatst op. Daniël 8:3.

De twee horens van de Verenigde Staten — republicanisme en protestantisme — verenigen zich tot één wanneer kerk en staat samenkomen om het beeld van het beest te vormen. Die vorming wordt ten volle voltooid wanneer het merkteken van het beest door de zondagwet wordt afgedwongen. Dit duidt de Verenigde Staten bij de zondagwet eenvoudigweg aan als Perzië. Perzië werd door Rome verslagen in de slag bij Nineve. Hoe Rome Perzië versloeg, is van historische betekenis vanwege de manoeuvres van Heraclius, de Romeinse keizer.

Eenvoudig gezegd voerde Heraclius een verrassingsaanval uit, in tegenstelling tot een rechtstreekse oprukkende aanval. Zijn inspanningen om die verrassing te bewerkstelligen zijn in de geschiedenis opgetekend. De verrassing omvatte zijn besluit om in de winter aan te vallen, wat in die historische tijd ongebruikelijk was, maar daarmee hield het niet op. Heraclius begon zijn invasie midden september 627 vanuit het noorden (de Armeense hooglanden). In plaats van de verwachte route zuidwaarts rechtstreeks naar de Perzische hoofdstad Ctesiphon te nemen, maakte hij een wijde boog en trok hij zuidoostwaarts langs de grensgebieden (ruwweg de huidige grens tussen Turkije en Iran). Vervolgens wendde hij zich naar het zuiden en westen en stak hij op 1 december 627 de Grote Zab over. Daardoor kwam zijn leger op het Plateau van Ninevé (de oostelijke oever van de Tigris), nabij de ruïnes van het oude Ninevé. Deze beweging verliep, ten opzichte van de Perzische strijdkrachten, van zuid naar noord—het tegenovergestelde van wat de Perzen verwachtten. Zij verwachtten dat hij verder zuidwaarts zou oprukken in de richting van Ctesiphon. Dit overviel de Perzische bevelhebber Rhahzadh en dwong hem Heraclius te achtervolgen in ongunstig terrein. Het stelde de Romeinen in staat het slagveld te kiezen op de vlakten nabij Ninevé. De manoeuvre voorkwam dat de Romeinen tussen Perzische strijdkrachten ingesloten raakten en verschafte hun, indien nodig, een ontsnappingsroute. Gecombineerd met de mist op de dag van de slag en een geveinsde terugtocht tijdens de eigenlijke strijd, waren er meerdere lagen van verrassing. Deze stoutmoedige winterinvasie en flankerende route diep in Perzisch gebied wordt beschouwd als een van de grootste militaire prestaties van Heraclius. Zij hielp het Perzische zelfvertrouwen te breken en droeg in hoge mate bij aan de uiteindelijke Romeinse overwinning in de lange oorlog.

> “In de slag bij Ninevé, die van het aanbreken van de dag tot het elfde uur hevig werd uitgevochten, werden achtentwintig vaandels op de Perzen buitgemaakt, afgezien van die welke gebroken of verscheurd konden zijn; het grootste deel van hun leger werd in stukken gehouwen, en de overwinnaars (de Romeinen) brachten, terwijl zij hun eigen verlies verborgen hielden, de nacht op het slagveld door. De steden en paleizen van Assyrië werden voor het eerst voor de Romeinen geopend.
>
> “De Romeinse keizer werd niet versterkt door de veroveringen die hij behaalde; en tegelijk, en door dezelfde middelen, werd een weg gebaand voor de menigten Saracenen uit Arabië, als sprinkhanen uit dezelfde streek, die, terwijl zij op hun tocht de duistere en misleidende mohammedaanse geloofsleer verbreidden, weldra zowel het Perzische als het Romeinse rijk overspoelden.
>
> “Een vollediger illustratie van dit feit zou men zich niet kunnen wensen dan wordt geboden in de slotwoorden van het hoofdstuk uit Gibbon, waaraan de voorgaande uittreksels zijn ontleend. ‘Hoewel onder de banier van Heraclius een zegevierend leger was gevormd, schijnt die onnatuurlijke krachtsinspanning hun sterkte eerder te hebben uitgeput dan geoefend. Terwijl de keizer te Constantinopel of Jeruzalem triomfeerde, werd een onaanzienlijke stad aan de grenzen van Syrië door de Saracenen geplunderd, en zij hieuwen enige troepen in stukken die tot haar ontzet oprukten,—een gewone en onbeduidende gebeurtenis, ware zij niet het voorspel geweest van een geweldige omwenteling. Deze rovers waren de apostelen van Mohammed; hun uitzinnige dapperheid was uit de woestijn tevoorschijn gekomen; en in de laatste acht jaren

van zijn regering verloor Heraclius aan de Arabieren dezelfde provincies die hij op de Perzen had heroverd.”

“‘De geest van bedrog en geestdrijverij, welks verblijf niet in de hemelen is,’ werd op de aarde losgelaten. De bodemloze put had slechts een sleutel nodig om geopend te worden, en die sleutel was de val van Chosroes. Hij had de brief van een obscure burger van Mekka minachtend verscheurd. Maar toen hij vanuit zijn ‘gloed van heerlijkheid’ wegzonk in de ‘toren der duisternis’ die geen oog kon doorgronden, stond de naam van Chosroes plotseling op het punt in vergetelheid te raken vóór die van Mohammed; en de halve maan scheen slechts op haar opgang te wachten tot de val van de ster. Chosroes werd, na zijn algehele nederlaag en het verlies van zijn rijk, vermoord in het jaar 628; en het jaar 629 wordt gekenmerkt door ‘de verovering van Arabië’ en ‘de eerste oorlog van de Mohammedanen tegen het Romeinse rijk.’ ‘En de vijfde engel blies, en ik zag een ster uit de hemel op de aarde vallen; en hem werd de sleutel van de bodemloze put gegeven. En hij opende de bodemloze put.’ Hij viel op de aarde. Toen de kracht van het Romeinse rijk uitgeput was en de grote koning van het Oosten dood neerlag in zijn toren der duisternis, was de plundering van een onaanzienlijke stad aan de grenzen van Syrië ‘het voorspel van een machtige omwenteling.’ ‘De rovers waren de apostelen van Mohammed, en hun uitzinnige dapperheid kwam voort uit de woestijn.’” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 495–497.

De slag om Ninevé vertegenwoordigt het moderne Rome dat bij de zondagswet de Verenigde Staten overwint, maar het is een pyrrusoverwinning, want een voortschrijdend oordeel over Rome begint bij de zondagswet.

Chosroes was het hoofd van het Perzische rijk; zodoende is Perzië, als voorstelling van de val van de Verenigde Staten bij de zondagswet, de sleutel die de bodemloze put opent bij de val van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie. Het stelt de zondagswet voor van Daniël elf, verzen zestien, eenendertig en eenenveertig, evenals Openbaring dertien, vers elf.

Let op de opmerkingen van pionier Stephen Haskell over dezelfde verzen en geschiedenis:

“De Arabieren, of de Saracenen, hadden nooit enige invloed op de aarde uitgeoefend. In de geschiedenis der volken waren deze vrije mannen van de woestijn nauwelijks vermeld voorbijgegaan. Het mohammedanisme verenigde de verstrooide stammen en zond hen uit als de overwinnaars der volken. De snelle vooruitgang die de wapenen der Saracenen begeleidde, was in grote mate te danken aan de strijd tussen de Romeinen en Chosroës, het hoofd van het moderne Perzische rijk. Deze strijd leidde tot de val van laatstgenoemde. Het moderne Perzië had gestaan als een scheidsmuur die de macht van Mohammed in toom hield; maar toen die macht viel, was de barrière weggenomen, werd de ‘bodemloze put’ geopend en overspoelden de Saracenen de wereld. Toen de ‘bodemloze put’ werd geopend, steeg er een rook op die het aangezicht van de zon verborg.’ Het beeld is krachtig en stelt het verduisterende effect van het mohammedanisme voor, zoals het zich over het oppervlak der aarde verbreidde.” Stephen Haskell, The Story of the Seer of Patmos, 164, 165.

Die scheidsmuur in de geschiedenis van Rome is de scheiding tussen kerk en staat, die bij de zondagwet wordt weggenomen. Er is nog een andere laag in de pyrrusoverwinning van Rome op

Perzië in de slag bij Ninevé, want er was een eerdere slag bij Ninevé, die een Alfa voorstelt, terwijl de slag van 627 de Omega voorstelt. Die slag vond plaats in 612 v.Chr., ongeveer twaalfhonderd jaar eerder. In die slag werd Assyrië verslagen door een drievoudige confederatie, en daarmee werd het einde van het Assyrische Rijk gemarkeerd.

A. T. Jones geeft commentaar op de alfastrijd van Ninevé:

> "De aangelegenheden in het bestuur van Assyrië gingen van kwaad tot erger, zodat er in 612 v.Chr. opnieuw een grote opstand plaatsvond van de zijde van dezelfde drie landen, ditmaal geleid door Nabopolassar zelf. Deze was volkomen succesvol: Ninevé werd tot een puinhoop gemaakt; en het Assyrische Rijk werd verdeeld in drie grote delen,—Medië, dat het noordoosten en het uiterste noorden in handen had, Babylon, dat Elam en heel de vlakte en de dalen van de Eufraat en de Tigris in handen had, en Egypte, dat heel het land ten westen van de Eufraat in handen had. Het zegel van dit bondgenootschap tussen Babylon en Medië was het huwelijk van de dochter van de koning van Medië met Nebukadnezar, de zoon van Nabopolassar. Bij de vervulling van zijn aandeel in het bondgenootschap tegen Assyrië trok farao Necho, de koning van Egypte, op tegen de koning van Assyrië om bij Karkemis aan de Eufraat tegen hem te strijden, toen koning Josia van Juda uittrok om tegen hem te vechten en bij Megiddo werd gedood. Daar nu heel dit westelijke gebied toebehoorde aan de koning van Egypte, was het in de uitoefening van zijn wettige soevereiniteit, verkregen door verovering, dat hij Sallum, de zoon van Josia, afzette als koning van Juda en Eljakim in zijn plaats tot koning van Juda aanstelde, waarbij hij zijn naam veranderde in Jojakim, en hij een schatting op het land legde." 1 Kronieken 3:15; 2 Koningen 23:31–35." A. T. Jones, Review and Herald, 15 maart 1898.

In de alfa-oorlog van Ninevé in 612 v.Chr. kwam het Assyrische Rijk ten einde, evenals het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie eindigt bij de zondagswet. De overwinnaar in de strijd was een drievoudige verbintenis van Babylon, Egypte en Medië. In de oorlogvoering van die periode sterft koning Josia te Megiddo, en typeert aldus Armageddon. In de omega-oorlog van Ninevé in 627 wordt de islam van de derde wee losgelaten wanneer de muur van bescherming in de Grondwet wordt weggenomen, zoals voorgesteld, zoals Haskell opmerkte, door Perzië als de „barrièremuur" van bescherming die met de nederlaag van Perzië werd weggenomen. De dood van koning Josia te Megiddo identificeert de eerste slag om Ninevé als de tweede slag in de laatste dagen. De laatste van de twee slagen om Ninevé in 627, wanneer de sleutel wordt omgedraaid en de put wordt geopend, is de eerste in de laatste dagen, want de eerste zal de laatste zijn. De eerste slag om Ninevé tussen Assyrië en de drievoudige verbintenis leidt tot Armageddon. De periode van de tweede Donkere Middeleeuwen begint met de slag om Ninevé en eindigt met de slag om Ninevé.

De feiten van de vijfde bazuin, die het eerste wee van Openbaring hoofdstuk negen is, werden door de pioniers verstaan als het duidelijkste historische getuigenis van enig gedeelte in het boek Openbaring. Uriah Smith verwoordt dat feit als volgt:

> „'VERS 1. En de vijfde engel bazuinde, en ik zag een ster uit de hemel op de aarde vallen; en hem werd de sleutel van de afgrond gegeven.'"

„Voor een uiteenzetting van deze bazuin zullen wij opnieuw putten uit de geschriften van de heer Keith. Deze schrijver zegt terecht: ‘Er bestaat nauwelijks zulk een eenstemmige overeenstemming onder uitleggers met betrekking tot enig ander deel van de Openbaring als ten aanzien van de toepassing van de vijfde en zesde bazuin, of het eerste en tweede wee, op de Saracenen en de Turken. Het is zo duidelijk dat het nauwelijks verkeerd kan worden begrepen. In plaats van een of twee verzen die elk van beide aanduiden, wordt het gehele negende hoofdstuk van de Openbaring, in gelijke delen, ingenomen door een beschrijving van beide.’” Uriah Smith, Daniël en de Openbaring, 495.

Petrus bevindt zich te Panium met de verantwoordelijkheid om de boodschap van de vuurballen van Nashville te corrigeren, en voor het eerst wordt gezien dat de elementen van de eerste wee volmaakt overeenstemmen met de elementen van de spoedig komende zondagwet. De Leeuw uit de stam van Juda heeft dit begrip ontzegeld in overeenstemming met andere lijnen van profetie die Hij reeds had vastgesteld. De geschiedschrijvers zullen getuigen van de betekenis van de verrassingsaanval die door Rome in 627 op de Perzen werd uitgevoerd, en wanneer zij dat doen, merken zij op dat de manoeuvres van Heraclius rondom en achter Perzië in de wintertijd een list waren om verborgen te blijven tot het tijdstip van de aanval.

Zuster White deelt ons mee dat Rome eenvoudigweg wacht op een „voordelige positie”, en dan zal het toeslaan.

“Gods woord heeft gewaarschuwd voor het dreigende gevaar; laat deze waarschuwing onopgemerkt blijven, en de protestantse wereld zal pas te laat om aan de strik te ontkomen leren wat de bedoelingen van Rome werkelijk zijn. Zij groeit stilzwijgend in macht. Haar leerstellingen oefenen hun invloed uit in wetgevende zalen, in de kerken en in de harten der mensen. Zij stapelt haar hoge en massieve bouwwerken op, in de geheime schuilhoeken waarvan haar vroegere vervolgingen zullen worden herhaald. Sluipend en zonder argwaan te wekken versterkt zij haar krachten om haar eigen doeleinden te bevorderen wanneer de tijd voor haar gekomen zal zijn om toe te slaan. Alles wat zij verlangt, is een gunstige uitgangspositie, en die wordt haar reeds gegeven. Wij zullen weldra zien en voelen wat het doel van het roomse element is. Wie het woord van God zal geloven en gehoorzamen, zal daardoor smaad en vervolging op zich laden.” The Great Controversy, 581.

Zoals bij keizer Heraclius, heeft het pausdom zich “heimelijk en onverwacht” in de richting van zijn doel bewogen, ter vervulling van Jesaja hoofdstuk drieëntwintig, waar de hoer van Tyrus wordt vergeten voor de geschiedenis van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie. De geheime verrassingsaanval van Heraclius is dat de wereld het pausdom vergeet van 1798 tot aan de zondagswet. Regel op regel vertegenwoordigt de eerste wee de derde en laatste wee. In de eerste wee wordt een aankondiging gedaan die ook overeenstemt met de geschiedenis van de islam en de periode van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend.

En hun werd bevolen dat zij het gras van de aarde, noch enig groen gewas, noch enige boom zouden beschadigen, maar alleen die mensen die het zegel van God niet op hun voorhoofden hebben. En hun werd gegeven dat zij hen niet zouden doden, maar dat zij vijf maanden lang gekweld zouden worden; en hun kwelling was als de kwelling van een schorpioen, wanneer hij

> een mens steekt. En in die dagen zullen de mensen de dood zoeken en die niet vinden; en zij zullen begeren te sterven, en de dood zal van hen wegvluchten. Openbaring 9:4–6.

Voordat de sleutel wordt omgedraaid bij de strijd om Ninevé, die de spoedig komende zondagwet is, zijn de honderd vierenveertigduizend reeds verzegeld. Bij de zondagwet wordt de vernietiging van de steden, die wordt ingeleid met de vuurbollen van Nashville, voorgesteld als een periode van „vijf maanden", waarin de oorlog woedt en het tweede pauselijke bloedbad wordt ingeluid ter vervulling van het antwoord dat aan de martelaren van de Donkere Middeleeuwen werd gegeven in het vijfde zegel.

> En toen Het het vijfde zegel geopend had, zag ik onder het altaar de zielen van hen die gedood waren om het woord van God en om het getuigenis dat zij hadden: En zij riepen met luide stem en zeiden: Hoe lang, o Heilige en Waarachtige Heerser, oordeelt en wreekt Gij ons bloed niet aan hen die op de aarde wonen? En aan ieder van hen werden witte gewaden gegeven; en hun werd gezegd dat zij nog een korte tijd moesten rusten, totdat ook hun mededienstknechten en hun broeders, die gedood zouden worden zoals zij, voltallig zouden zijn. Openbaring 6:9–11.

De martelaren van de Donkere Middeleeuwen zijn de eerste groep die de martelaren van het hedendaagse Rome tijdens de crisis van de zondagswet typeert. Voordat die crisis aanbreekt, worden de honderd vierenveertigduizend verzegeld, en dat verzegelingsproces begon op 11 september met de komst van de islam van de derde wee, en de besprenging van de late regen. Toen de martelaren van de eerste Donkere Middeleeuwen vroegen wanneer het pausdom geoordeeld zou worden, werd hun gezegd dat er een tweede groep martelaren zou zijn wanneer de Donkere Middeleeuwen worden herhaald, hetgeen het ogenblik is waarop de sleutel van de strijd van Ninevé wordt vervuld bij de spoedig komende zondagswet. Voordat de tweede groep martelaren voltallig is, worden de honderd vierenveertigduizend verzegeld, en de periode van de verzegeling die op 11 september begon, wordt in het vijfde zegel aangeduid, want het gesprek dat daar wordt weergegeven, wordt gevonden in Openbaring hoofdstuk zes, verzen NEGEN tot ELF, en markeert aldus het begin en het einde van de verzegeling met 9/11. Het einde voert de vernietiging van de islam in, zoals uiteengezet in Openbaring NEGEN, ELF, en zij die verzegeld zijn, zullen de ervaring van Daniël hebben vervuld, voorgesteld in Daniël NEGEN, ELF.

Wij zullen deze dingen in het volgende artikel voortzetten.